

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2015/2016

Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA Ladislav Docháček

Název práce: Mitosis

Slovní hodnocení:

Ladislav Ducháček přešel do našeho ateliéru na magisterské studium z Ostravy. Prošel tam školou ovlivněnou sochařským myšlením již zesnulého sochaře Máriuse Kotrby i jeho nástupcem Jaroslavem Kolářem. Přišel tedy technicky velmi dobře vybavený. Z jeho předchozích prací jsem viděl, že figurativní sochařství je mu blízké a očekával jsem v tomto směru pokračování. Nečekal jsem ale, že se přeneseme do drobné plastiky a až na jednu výjimku se jí bude po celou dobu magisterského studia věnovat. Tou výjimkou byla ženská figura svázaná bondáží do jedné z mnoha pozic, které se při bondážích používají. Bohužel jsem tuto sochu nikdy neviděl dotáženou tak, aby mi osvětlila důvod, proč vznikla. Před tím vytvořil sousoší složené z malých sádrových postav Prosebníků. Postavy nebyly náročné na výrobu, šlo o jednu malou figurku se sepjatýma rukama nad hlavou v exaltované pozici prosebníka, která byla několika násobně zmnožena odléváním. Z těchto malých sádrových figurek vytvořil skupinku a umístil do veřejného prostoru na chodník. Při obhajobě jsme se dozvěděli, že prosebníci svým gestem prosí chodce o to, aby nebyli rozšlapáni. Později se ukázalo, že prosba nebyla vyslyšena. S drobnými postavami pracoval i při účasti na projektu digital Exchange a vytvořil sloup složený z několika pater do kruhu postavených figur. Vytvořil tak ornamentální strukturu do sebe zapadajících opakujících se postav. Postavy nenesly nějaký zvláštní význam, šlo o vizuálně zajímavou strukturu, která přesně vycházela z možností 3D technologií. Ve své diplomové práci na toto téma navázal, ale vše založil na práci bez těchto technologií. Diplomovou práci nazval Mitosis – buněčné dělení. Jednotlivé postavy jsou opatřeny v místě zad náběhy pro spojení do dvojice, tedy do fáze kdy je dělení buněk těsně před dokončením. Chápu to více jako technické spojení nebo jako výtvarné řešení spojení jednotlivých postav, než významově jak to asi autor vzhledem k názvu zamýšlel. Spíš než buněčné dělení a z toho odvozený vývoj lidského rodu mi toto propojení připomíná ironické sochy dětí od bratrů Chapmanů. Myslím si, že důraz na tento detail spojení figur je zavádějící, zvláště proto, že je v celé plastice přehlédnutelný. Nemám problém dívat se na spleť těl jako na plastiku založenou na proplétající se struktuře. Připadá mi zajímavá výtvarně se všemi přesahy, které to umožňuje. Neočekávám od ní poučení ale zážitek. Technicky mi připadá zajímavé jak se po zkušenosti s přesností 3D technologií vrátil k sochařské ruční přesnosti k odlévání do technologicky upravené sádry. Postavil proti přesné a geometricky řazené počítačové struktuře strukturu nahodilou pocitově skládanou do tvaru koule. Protože jsem zažil sochařství před digitálním sochařstvím, troufám si říci, že se nakonec poučenost v oblasti 3D propíše i do práce, která s ním záměrně nepočítá a nevyužívá jeho možnosti. Není to úplně přesné, využil totiž možnosti vyzkoušet si celý model virtuálně namodelovaný ve 3D programu a teprve potom je zcela mimo možnosti 3D realizoval. Je pro mě překvapením, s jakou přesností dokázal pracovat s detaily i s proporcí modelované malé sošky. Rovněž složení struktury celé plastiky je velmi čisté a přesně provedené. Překvapivé je to i proto, že jako definitivní materiál použil sádro. Vzhledem k její křehkosti jde o velmi dobře řemeslně odvedenou práci.

Celou plastiku ale oceňuji nejen kvůli řemeslu. Je pro mě zajímavá především negeometrickou nahodilostí struktury i zranitelností a křehkostí objektu

Návrh klasifikace:A

Posudek vypracoval Michal Gabriel

Datum:7,5,2016

Podpis: